

Drukwe

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen-tegenstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistsche productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri-butie volgens algemeen gelden-de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont-wikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlemen-taire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN-DE VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zesde jaargang No 2.
Januari 1932 No 2.

Fragmenten uit : DE KEIZER GING, DE GENERAALS BLEVEN.

Om elf uur 's avonds heeft smid Lange de deur van zijn woning achter zich dichtgezet. Kwaad over zijn vrouw, die altijd het laatste woord moet hebben, en over zijn dochter, die hem daar die kerel, die Raumschuh, in huis wil brengen, loopt hij de trap af. Op de plaats trapt hij in een vullishoop. Hij scheldt op de huisbewaarder en op de reinigingsdienst. "Huur ophalen, verder kan die niks. En waar de reiniging eigenlijk zijn geld voor krijgt, - je zou hier in huis nog de pest oplopen!" Ook de huisdeur slaat hij met een klap achter zich dicht. Nee, dat gebeurt niet. Daar heeft hij Lucie niet voor in huis gehouden en zijn geld voor haar opgespaard. Van elke oorlogsleening heeft hij een aandeel voor haar genomen. Dat zijn er negen tot nu toe. Daar heeft hij zich allerlei voor moeten ontzeggen. En het ging ook alleen, omdat hij aan de groote hamer is gekomen en goed verdiend heeft. En nou komt ze hem met zoo'n --- nou, wat weet je eigenlijk van hem; weggelopen van huis is ie, en naar zee gegaan, dat is nou net de goeie! En zulke verwarde opvattingen als hij heeft: "..... zocals in Rusland moet het gaan, arbeiders- en soldatenraden! Wat weet zoo'n snotneus daar nou van, die moet eerst maar eens dreog achter zijn oren worden! Maar dat komt van die geheime opruiers, zocals die doctor Duncker er een is. Wat kan die nou van de arbeidersbeweging afweten! Zocals in Rusland, - nu, nu we vooruit gaan, nu onze menschen stap voor stap de macht veroveren! Gustaaaf Bauer is minister geworden!" Partijgenoot Scheidemann is staatssecretaris! "Voor het autocratisch regime is in Duitschland geen plaats meer!" Dat heeft Frits Ebert in de rijksdag duidelijk genceg verklaard. Ja zeker, de heeren zullen nog oogen opzetten! We gaan vooruit, dat ziet een blinde toech. Wat willen die schreeuwers van de U.S.P. eigenlijk, zoo'n Brantschke bijvoorbeeld, die nieuwe maat aan zijn hamer, - nu, nu onze partijgenooten de amnestie hebben doorgezet, zelfs Liebknecht is uit de gevangenis losgelaten! Overal gaan we vooruit! En hoe zijn we dan begonnen! Afdracht-avonden, huisbezoek, abonnee's werven, vergaderingen,

demonstraties, strooibiljetten verspreiden op het land, en de debatten op het werk en in de bestuursvergaderingen. Maar nu zien we ook de resultaten, en nu komt het er juist op aan af te wachten, en de ontwikkeling niet te verstoren!

Lange moet op de tram wachten.

Zeven blokken heeft groep E ruw bewerkt.

Op het volgende blok, dat nog niet klaar is, moeten ze wachten. Lange en zijn helpers hebben hun boterhammen uitgepakt. Brantschke kauwt met volle mond en leest er een krant bij. Na een poos stapt hij met het ppengaslagen blad op Lange toe:

Hier moet je eens lezen, - de knolrapen komen nou ook al in de distributie!

Het is een kort berichtje in de "Vorwärts".

Lange kijkt het in:

"Ja, die worden ook gerantsoeneerd!"

"Binnenkort krijgen we nog ratten te vreten!" zegt de tweede maat.

"Ach wat, enkel ersatz ratten!"

"Daarom juist, alles is schaarsch. Dan moet er verdeeld worden!"

"Jezus, Lange, wanneer zul jij nog eens verstand krijgen? Ik zal je vertellen, wat er gebeurt. Nou gaan ze een nieuw distributiekantoor inrichten, en dan verrotten de knolrapen, zocals nou de aardappels verrotten, en daarna krijgen wij ze pas!"

"Zonder orde gaat het helemaal niet verder!"

"Dat is allemaal maar politiek - een of andere S.P.D. - bons moet een baantje hebben, en die wordt opperknolrapenuitdeeler als beloning voor zijn trouwe diensten voor het vaderland!"

Lange wurgt dapper zijn boterham met regeeringsjam naar binnen:

"Een moet het toch doen! Wij moeten positief meewerken, - met jullie lawaaisocialisme bereiken we helemaal niets!"

"Positief werken, oorlogsleeningen toestaan en zoo"

"Ja, dat ook, oorlogsleeningen ook!" antwoordt Lange.

Dan draait hij zich om, doet een paar stappen op de oven toe en roept over zijn schouder:

"Aanpakken, we zijn zoo ver!"

Als de anderen er zijn heeft hij het contragewicht al over getrokken. De ovenmond staat open en werpt zijn violet licht door de halfdonker gelaten ruimte van de smoderij. Brantschke brengt de lorry, de beide anderen houden de tangen vast. Een nieuw blok wordt beetgepakt, uit de oven getrokken en onder de hamer gereden.

En de hamer suist weer omlaag.

Slag op slag, - het ijzer sist en spreekt. Het verliest zijn vleelend witte kleur, wordt rood, wordt aldoor donkerder; en de hamer stampt aldoor zwaarder. In elke slag van de neersuizende 250 centenaar legt Lange zijn woede: Die lawaaisocialisten - kabaal maken - maar zelf, geen scheet doen ze - wie heeft de amnestie doorgezeten - en het algemeen kiesrecht - en de vrijheid van vergadering -- wie komt op voor de belangen van de arbeiders?

De zware hamer stampt:

De S.P.D. ---- de S.P.D. ---- de S.P.D.

Aan het andere eind van de stad, omgeven door strooken akkerland en de spoorbanen van het grootste rangeerstation van Berlijn, glimmend achter de schaduwen van hoog opgestapelde kolennopen de gele vensters van de elektrische centrale Kummelsburg.

Hut bedrijf voorziet het Oosten van Berlijn van licht en werkstroom. Voor 70 man zijn in het ketelhuis te werk. Ze zitten, net waar ze een plaats hebben gevonden en eten hun brood op, dat ze hebben meegebracht. Anderen staan in de rondte en discussieeren. Een groepje is met het eeuwige twistpunt bezig: S.P.D. of U.S.P.? Een ander, voor vuur 888, spreekt over de vakvereniging en over leenkwesties.

Uit de hal is de machinist overgekomen. Hij vraagt: "Hij blijft hij staan en heert toen? Niet eens voor het nachtwerk hebben zo hooger tarief doorgezeten? En voor Zondagswerk ook niet? En staken mogen we ook niet meer!"

Daar hoor je, Sült, meer willen ze niet, extra nacht- en Zondagstarieven! Is ook van belang; als ze die alleen maar zelf door zouden zetten en niet alles van de vakbenzen verwachten! Aan het staken krijgen we die niet, als het ook nog tegen de benzen moet gaan. En voor politieke eischen krijgen we die helemaal niet in beweging!

De twee machinist Sült en slakcentraker Primelsack voegen zich bij de grote groep in het midden, die over de oorlogspolitiek van de beide sociaaldemocratische partijen dispueteert en steeds faller wordt in hun wederzijdse aanvallen.

Wat hebben jullie de vrijheid van vergadering doorgezeten? Jij hebt ze niet met de lat hebben tusschen gehakt! Vier vergaderingen hebben ze weer uit mekaar gerest!

Ja, als die versplintering er niet was! Dan was nog een bons minister geworden! En had de keizer de hand mogen drukken, met als Scheidemann, vult Primelsack aan.

Jongens, laat jullie toch niet ophitsen. Met de kop door de muur heen kunnen die van de U.S.P. ook niet. Allen bij elkaar moeten we blijven en op het sein van boven aaneengesloten losrukken.

Maar als het sein van boven niet komt? vraagt Sült. Dat komt wel, alleen je hoofd, k el heuden! Hoe lang dan - tot de laatste man in de draaf verrekt is? We moeten de leiders juist dwingen!

Een S.P.D. man beeft zich in groete woorden die hij heeft gelezen: De goede partij staat, waar ze steeds heeft gestaan, een krachtige van dedigen van onze belangen. De partij heeft altijd voor ons gewerkt. Verneders zijn jullie!

Wie zijn nou eigenlijk de verraders, zij, die drie keer of de anderen die vijf keer de credieten hebben goedgekeurd? Negen keer hadso! je zeker? Vier keer is te al vergoten.

Ingessponnen door de hooge gonzende tiron van de machine blijft Sült op een plaats staan. Hier worden zijn gedachten vrijer, het gevoel van on-

macht, dat hem bij onvruchtbare discussies met zijn collega's en vaak ook op politieke vergaderingen overvalt, raakt hij hier weer kwijt. De arbeidersorganisaties zijn in gebreke gebleven en zijn zelfs in hun tegendeel omgeslagen. De vakverenigingen hebben de arbeiders het recht van staking ontnomen. En de in de sociaaldemocratische partij geconcentreerde politieke macht heeft dezelfde massa's, die haar voor hun bevrijding hebben geschapen, hulpeloos uitgeleverd aan de uitbuiting en aan de loepgraven.

De godsvrede, de wet op de arbeidsdienstplicht, de politieke stakingen, vooral de Berlijnsche met-albowerkerstaking van Januari 1918, hebben laten zien, aan welke kant de leiders staan. Dienaren van de kapitalistische staat zijn ze geworden en ze hebben de taak op zich genomen, de arbeiders tot een goed functionerend deel van het bestaande overheidsstelsel te maken.

Sült is nog in de partij, ook nog in de vakvereniging. Men moet blijven waar de massa is. Wie anders dan de massa kan het doen? Alleen de top van leiders is geocorrumpoerd, en die moet weg! Staking: tegen de oorlog, tegen het stelsel, tegen allen, die het stelsel steunen! Hij denkt aan de organisatie van revolutionaire vertrouwensmannen, waar Primelsack hem in wil brengen. Vertegenwoordigers van de meest verschillende socialistische richtingen zitten daar bij elkaar, hetzelfde doel heeft hen allen tot elkaar gebracht - omverwerping van het stelsel, dat de oorlog heeft voortgebracht! En alle leden komen uit de bedrijven. Zij hebben het klaar gespeeld hun illegaal werk ook voor de "groepe leiders" geheim te houden! In ieder geval zijn een paar duizend pistolen en een paar dozijn handgranaten niet voldoende. De massa's moeten we hebben. En de macht van de massa's ligt in hun arbeidskracht en in de machines, die ze bedienen! Sült omvat met een blik de machtige buik van de turbine, de in onophoudelijke draaiing blauwflakkerende as van de generator. Hij voelt in het metaal de geconcentreerde krachten van de stakers en de arbeid van een groeve vol mijnwerkers trillen en tot levende kracht worden.

Sült kent iedere technische bijzonderheid van de centrale, begrijpt de inrichting van het schakelmechanisme en het vertakkingstelsel van het kabelnet, dat de stroom naar Berlijns fabrieken voert en de machines drijft. De turbines en stroomnetten van het electriciteitsbedrijf, de machines, draibanken en stoomhamers in de fabrieken: de arbeidskracht, die alles drijft, is de grondslag van het kapitalistisch stelsel. Al het andere - regering, parlement, militaire macht - zijn politieke bovenbouw. De arbeiders kunnen zich alleen bevrijden, als ze daar beginnen, waar hun vereende krachten werkzaam zijn - in de bedrijven. De economische macht is de hefboom. Als we die gebruiken, blijven de steden zonder licht, blijven de treinen op de baan stilstaan, dan krijgt het leger geen munitie meer. De algemeene staking drie dagen volgehouden, en de economische kringloop stekt, alle generaals, ministers en benzen worden als was. De algemeene staking acht dagen volgehouden, en de heele bovenbouw stort in elkaar, de politieke meesters vallen. Dan hebben wij de macht, dan kunnen wij de productie regelen en omstellen op de werkelijke behoeften van de maatschappij. De economische macht is de hefboom. Als we die ~~xxxxxxx~~ overhalen.....

De "idee" van de bedrijfsbezetting.

Er was er eens een beweging "Werken is Misdad". Deze beweging kweekte een kader van een soort heiligen, die hun geweten niet (sch)ongewasschen voelden, wanneer ze plichtsgetrouw hun tien maanden voor dienstweigeren hadden afgebrond, maar die ook daarna hun handen niet wilden bezoadelen. Deze beweging is een roemlooze dood gestorven. Deze nieuwe profeten moesten ook broed eten, en met de verdraagzaamheid groote geesten eigen, betrokken ze dit van die geestverwanten, die nog wel werkten, die dus van de misdaad leefden. Maar naarmate het leger van al of niet muziek-makende heiligen groeide, daalde onder hun nog wel "misdadige" geestverwanten de heiligenverreering, zoodat in deze branche intrad wat we tegenwoordig crisis zouden noemen. Verder kreeg de beweging een geweldige moreele klap, nadat het uitkwam dat een van de groote woordvoerders zijn principes smad had verraden en nog wel de trouwzaal van het "sit ad huius" had geschilderd!

Menschen die voor machtige ideeën openstaan, herbeelden zich gauw van dergelijke moreele schokken. Een deel is bekeerd tot de ware leer, ze willen niet langer wachten tot elk individu zich vrij heeft ontplooid, maar verwachten de verlossing alleen van die groep individuen, die de macht uitoefenen in het Heilige Land, dat Sowjet Unie heet. Een ander deel heeft zich weer anders van de schok hersteld. Ze hebben ontdekt waarom de idee "werken is misdad" er naast was. Bestaat niet juist de revolutie daarin, dat de arbeiders de bedrijven overnemen, en zelf beheeren op de grondslag van vrije onderlinge overeenkomst? Wat ouwehoeren al die marxisten over veroveren van de politieke macht! De bedrijven moeten we bezetten, dat is het eenige wat we nodig hebben. En nu allemaal alarm slaan voor deze nieuwe idee. Niet uit het bedrijf, maar erin! Werken is geen misdad meer, maar staken is centra-revolutionair!

Dit als inleiding voor diegenen, die niet op de hoogte zijn van de Alarm-ideologie. We maken ons daar verder niet koortsig over. Wat ons alleen interesseert is: Wat voor consequenties trekken ze hieruit voor hun houding in de praktische Klassenstrijd? In "Alarm", het orgaan van de "Alarmgroepen", van 24 Dec. vonden we een uitzetting over de "bedrijfsbezetting"; en we zijn blij dat ze dat artikel zoo zwart op wit hebben afgedrukt. Wanneer andersdenkenden het standpunt der Alarmisten zoo weergeven, als in dit artikel is gebeurd, wordt hun anders nog al gauw eens verweten, dat ze "de zaken verkeerd voorstellen", of "de beel in de maling nemen".

Dit artikel draagt als ondertitel: "Hoe moet onze houding wezen, opdat ~~xxxxxxx~~ we zoo weinig mogelijk contra-revolutionair zijn?" Het is blijkbaar geschreven voor die geestverwanten, die nog in een bedrijf zitten.

Het zou dus kunnen gebeuren", schrijven ze, "dat er in een zeker bedrijf nog een aantal onzer 'geestverwanten' werkten, welke zich op een gegeven moment voor het feit zagen geplaatst, om of mee te staken, of in de fabriek te gaan. Ook hier kunnen we direct aan toevoegen, dat het bijna niet meer voorkomt, dat er nog revolutionairen in het bedrijf zitten....."

6.

Gelukkig maar, die loopen dan ten minste geen ge-
vaar contra-revolutionair te ~~xxxxxx~~ handelen. Voor de anderen is het na-
tuurlijk een erg moeilijk geval. Maar misschien mogen we er op wijzen,
dat ze alleen in deze moeilijkheid komen, omdat ze het "idee" hebben,
dat "een staking het kapitalisme bestendigt". Andere arbeiders, door de
Alarmisten als reformisten uitgekroten, verklaren het geval zoo, dat het
een "idee fixe" is bij deze "revolutionairen", immers, iemand die met
een idee fixe behept is, zal altijd moeilijkheden met de werkelijkheid
hebben.

Daar nu voor deze revolutionairen "de idee" leid-
draad voor het handelen is, en ze "het kapitalisme niet bestendigen wil-
len" moet een "revolutie" "arbeider
niet meestaken". We hebben nog eens goed gekeken, of
het dan werkelijk zoo in "Alarm" stond. En ja, het stond er, en is ook
zoo bedoeld, daar valt niet aan te twifelen. Maar, wordt dan vervolgd,
"hij moet ook niet als een gewoon onderkruiper in het bedrijf gaan".

Voordat we hierop ingaan, drijft zich vanzelf de
vraag op: Als die stomme arbeiders door in staking te gaan het kapita-
lisme bestendigen, wat deden ze dan toen ze nog niet staakten, en nog
werkten, en wat deden toen de aan "Alarm" geestverwante revolutionairen
samen met hen? Bestendigen ze daardoor het kapitalisme niet? Als dan
dat bestendigen van het kapitalisme de maatstaf is, is werken dan niet
eigenlijk toch weer misdaad? Alweer een andere moeilijkheid, waarvoor
de geestverwanten van de "idee der bedrijfsbezetting" zich geplaatst
zien. Maar ook hier houden we vol, dat de "idee fixe" de oorzaak van de
moeilijkheid is.

Er is tragiek in de houding van deze revolutio-
nairen. Ze willen geen gewone onderkruipers zijn, als ze in het bedrijf
gaan, terwijl de arbeiders eruit gaan. Maar in de oogen van de arbeiders,
waarvan ze beweren, dat deze het kapitalisme bestendigen, zijn ze onder-
kruipers, met principe of zonder principe, dat doet er niet toe. En om
al die mooie plannen door te voeren, waardoor ze zich van gewone onder-
kruipers willen onderscheiden, namelijk de andere arbeiders "een onver-
valscht stuk klassenstrijd te laten zien", door "in het bedrijf te han-
delen alsof dat van hen is", daartoe hebben ze geen macht.

Want niet "de idee" beslist, wat men kan doen,
maar de machtsverhoudingen in de maatschappij. En dat is juist de tra-
giek bij deze revolutionairen, dat de "idee van de bedrijfsbezetting"
hun belet te zien, dat de bezetting van bepaalde bedrijven alleen zin
heeft en alleen gebeurt als onderdeel van de strijd om de macht, en dat,
wat zij er eigenlijk meer onder verstaan, het beheer van alle bedrijven
door de arbeiders zelf pas mogelijk is, als de strijd om de macht ten
gunste van de proletarische klasse is beslist. Als hun dat maar duidelijk
was, dan zouden ze ook moeten begrijpen, dat in iedere stakingsbeweging,
die door de arbeiders, tegen de wil van vakbonden en burgerlijke orde
in, wordt ontketend, de strijd om de macht in de maatschappij leeft. In-
tusschen, er is weinig hoop, want dan komt de heilige "idee" in het
gedrang.

DE VAKBEWEGING OP WEG NAAR HET FASOISME.

7
We hebben er in onze P.I.C. meermalen op gewezen, dat de burgerlijke
maatscha- ppij zich steeds verder van haar parlementaire regeringsvorm
moet losmaken en tot een buiten-parlementaire of boven-parlementaire
moet overgaan. Het loslaten van het parlement, de "persoonlijke" regering,
kan dan verschillende vormen aannemen, die dan alle daarop overeenkomen,
dat ze de "democratie" overboord gegooid hebben.
Het democratische parlement is het orgaan van de burgerlijke maat-
schappij van het privaatbezit, waar zoogenaamd de "algemeene belangen"
behartigd worden. Voor hen die de klassensamenstelling der huidige samen-
leving doorzien, zijn het echter niet de "algemeene belangen", maar is
het democratische parlement het terrein, waar de verschillende klassen
of schakeeringen van klassen hun belangen behartigen, dus het terrein
waar het handels- industrie- en bankkapitaal, het grond- en het agrari-
sche kapitaal, de industriële en handeldrijvende middenstand en het
proletariaat ieder voor hun belangen opkomen. Behalve het proletariaat
zijn al deze klassen aan het behoud van de kapitalistische staat en het
privaatbezit der productiemiddelen geïnteresseerd, zoodat ze wel het
stelsel willen "hervormen", maar de grondslagen der huidige productie-
wijze niet willen en niet kunnen aantasten. Ten opzichte van het prola-
tariaat moet echter nog een opmerking gemaakt worden. Er is n.l. een
bepaalde groep van arbeiders, die in sociologische zin wel proletariers,
dat zijn loonarbeiders, zijn, en die dan ook niet bij het behoud van
het privaatbezit geïnteresseerd zijn, maar die een vernietiging van de
staat als een vernietiging van hun bestaan beschouwen. Deze groep is
uiterst staatsbehoudend, dus kapitalistisch geïnteresseerd; ze wordt ge-
vormd door de staatsbeambten. En het noodlottige is, dat deze groep,
waarvan een goed deel beter onderwils genoten heeft dan de massa van het
proletariaat, een zeer sterke ideologische invloed op haar medeproleta-
riers heeft; en deze beambten dan ook het eerst in aanmerking komen
voor het bezetten der bestuursfuncties in de arbeidersbeweging en voor
de parlementszetels. Samenvattend kunnen we daarom zeggen, dat de ver-
schillende klassen der maatschappij in het democratische parlement
hun onderlinge strijd voeren, maar enkel en alleen op de grondslag van
het privaatbezit. Al deze parlementaire groepeerings hebben slechts
den gemeenschappelijke vijand: het proletariaat, dat het maatschappelijk
leven in eigen handen wil nemen en daartoe de staat vernietigen moet.
Het mechanisme van het democratische parlement functioneert door
het tijdelijk samengaan van verschillende groepeerings, die elkaar
daarvoor wederzijds concessies doen. De kunst van de parlementaire poli-
tiek is, op bepaalde punten een veer te laten in het gewicht, om zich
daarmee zekere voordelen te verzekeren. Maar dit stelt voorop, dat de
belangentegenstellingen niet al te scherp tegenover elkaar staan, zoo
dat men zich de weelde van het ondersteunen van tegengestelde groepee-
ringen nog kan veroorloven. De maatschappelijke ontwikkeling neemt deze
richting echter niet meer. De over-accumulatie van het kapitaal in de
heele wereld brengt een stagnatie in het heele bedrijfsleven, waardoor
geen enkele belangengroep concessies aan een andere doen kan, zonder
haar eigen bestaan verder te ondermijnen. Daarmee loopt dan de parle-
mentaire machinerie vast en wordt het onmogelijk door middel van zoe'n
parlement te regeren. Hoe moeilijker de toestand in het bedrijfsleven

wordt, des te meer verliest het parlement zijn werkzaamheid, om "de algemeenebelangen" te behartigen.

In Duitschland treedt deze ontwikkelingsgang het duidelijkste te voorschijn. Daar bleek de parlementaire onvruchtbaarheid voor ieder duidelijk. Na a. a. r. d. e. v. o. r. m. bleef het parlement wel bestaan, maar er werd al jaren geregeerd zonder het parlement. (Brüning). De rijkkanselier regeerde door middel van "noodverordeningen", die door de parlementaire groepen "geduld" werden, waarmee dan nog in zekere mate de schijn behouden werd, dat de rijksdag nog steeds wetgevend lichaam was. Deze "duldingspolitiek" werd voortgezet, zoolang deze "noodverordeningen" in het bijzonder tegen de arbeidende klassen gericht waren. Maar tenslotte eischte de verdere ontwrichting van het bedrijfsleven, dat ook krachtiger opgetreden werd tegen het buitenlandse kapitaal, zoodat de nationalistische stroomingen krachtiger de kop opstaken. De "vredelievende politiek" van Brüning moest zoodoende een einde nemen en von Papen werd de nieuwe leider der binnen- en buitenlandse politiek. Maar von Papen was een slechte diplomaat. Hij regeerde openlijk zonder parlement. Hij liet de democratische schijn openlijk vallen, wat de partijbonzen en alle anderen, die van de democratische schijn leven, natuurlijk niet konden "duldén". En daarom viel het kabinet von Papen.

Zooals bekend werd hij opgevolgd door generaal von Schleicher. Deze kan natuurlijk ook niet op de oude parlementaire wijze regeren en moet dus ook een persoonlijke, "Bonapartistische" dictatuur uitoefenen. Maar hij is voldoende diplomaat, om de bedriegelijke schijn van het parlement te laten bestaan, zoodat "destem van het volk" binnen het rijksdaggebouw gehoord wordt. Aan de Bonapartistische dictatuur verandert dat echter niets.

Von Schleicher toont zich echter ook in ander opzicht een uitstekend diplomaat, waaromtrent "De Fakkel" van 24 Dec. '32 nadere gegevens verstrekt. De generaal houdt er rekening mee, dat het parlement hem ten eeniger tijd in de weg zou kunnen treden, zoodat het Brüning en von Papen in val bracht. Daarom houdt hij er rekening mee, dat hij dan openlijk zonder rijksdag zal moeten regeren, wat hij echter alleen kan, zoals hij zich van te voren machtige steunpunten buiten het parlement verzekert. In dit verband zijn de besprekingen, die von Schleicher met de christelijke en de moderne vakbeweging in Duitschland houdt van zeer verstrekkende beteekenis. Het is nu reeds gebleken, dat von Schleicher erin geslaagd is, de moderne vakbeweging van de sociaal-democratische partij los te maken, en de vakbeweging tot steunpunt van zijn dictatuur om te vormen. De leider der Duitse moderne vakbeweging, Leipart, heeft een proclamatie "Aan de heele arbeidersklasse en ons gansche volk" gericht, waarin hij zegt:

"Wij voeren de sociale strijd op grondwettige wijze met politieke partijen. Wij voeren hem in de eerste plaats met de sociaal-democratische partij, die tot nu toe het meest getracht heeft, onze ideeën op het gebied van de wetgeving te verwezenlijken. Onze bemoeiingen gaan echter buiten de enge partijgrenzen uit. Wij zijn te zeer op het geheel gericht, om de klauwteugels van een partij te kunnen dragen". (Geciteerd in "De Fakkel").

Dat beteekent, dat von Schleicher er inderdaad in geslaagd is, de vakbeweging en de sociaal-democratie tegen elkaar uit te spelen, en de

vakbeweging er niet aan denkt de S.P.D. eventueel tegen de dictatuur van de generaal te ondersteunen. Dit blijkt ook uit het volgende, als

"De Fakkel" vervolgt:

"Dezer dagen nu publiceerde het Parijse blad "Excelsior" een interview met Leipart, waarin deze verklaarde, dat de sociale kwestie zijn allergrootste zorg was en dat het doel van zijn pogen was, een ontspanning te weeg te brengen in vakbondskringen, opdat het nieuwe kabinet bij zijn politieke arbeid niet door de tegenstand van de arbeiders gehinderd zou worden. Von Schleicher zou in zijn programrede slechts de opvatting van alle Duitschers tot uitdrukking gebracht hebben".

Dat is volkomen duidelijk. De vakbeweging bereid de overgang naar het openlijke fascisme voor, waarbij deze vakbeweging dan in de "corporatieve staat" wordt opgenomen. Bij deze stand van zaken, zal de sociaal-democratie het wel uit z'n lijf laten, oppositie tegen de fascistische generaal te voeren, zoodat de "duldingspolitiek" in de rijksdag wordt voortgezet. Von Schleicher is inderdaad een knap man. Door zich de steun van buiten-parlementaire machtsgroepen te verzekeren, waardoor hij desnoods openlijk zonder parlement regeert, verkrijgt hij de voortzetting der "duldingspolitiek", waarmee dan zelfs ook nog de democratische schijn gered wordt.

Maar tenslotte worden hiermee de belangentegenstellingen tusschen de verschillende klassen niet opgelost, terwijl het ook geen herstel van het bedrijfsleven geven kan. Het beteekent alleen, dat de diepste tegenstelling, tusschen bourgeoisie en proletariaat naar z'n scherpe vormen marcheert en de conflictstof voor de burgeroorlog zich steeds verder ophoopt.

Vrijwillige bijdragen 1-10 Jan. '33.

M. te S. f. 0,25, B.G. te H. f. 0,20, a.M. te A. f. 2,50, E.R.M. te A. f. 1,-.

ADRESVERANDERING:

Onze lezers gelieven te noteeren: II
ADMINISTRATIE P.I.C. H. Canne Meyer, Topasstr. 12 Amsterdam Zuid.